

*Наталія Харченко
(м. Полтава)*

ПІДХОДИ ДО УПРАВЛІННЯ З МЕТОЮ ОЦІНКИ

Існують різні погляди на те, як сформулювати функцію управління з метою оцінки. Один з них полягає в тому, щоб почати з простого опису того, що робиться на благо управління, і визначити тільки те, що можна вважати «хорошим», проаналізувавши їхній зв'язок з відмінностями у виконанні проміжних цілей чи результатів. Ті, хто підтримує цю точку зору, роблять це на тій підставі, що вони вважають, що в даний час неможливо винести будь-яке розумне судження про зміст або якість діяльності з управління, оскільки існують недостатні докази.

Інший підхід полягає в тому, щоб почати з характеристики деяких основних компонентів управління на основі поточних поглядів, запропонувати деякі поняття «хорошої» продуктивності в цих галузях, а потім дослідити, чи вони виправдані, знову вивчаючи їх зв'язок з проміжними цілями і результатами. Ті, хто підтримує цю точку зору, роблять це на тій підставі, що є достатній досвід, щоб виправдати припущення про те, які ключові обов'язки та що є гарною продуктивністю в кожній з них. І занепокоєння про те, чи є ці основні компоненти управління важливими, і чи є саме управління «має значення», може і «піддане випробуванню».

Цей підхід не передбачає, що використовуються певні інструменти, а просто певні обов'язки виконуються ефективно: існує безліч, іноді суперечливих і часто бездоказових думок про ефективні інструменти, стратегії та механізми (The World health report 2000).

«Хороша політика» та «хороші інститути» є важливими детермінантами ефективності допомоги. Наприклад, зростання ВВП душу населення. В країнах з розумною політикою та інституціями зовнішня допомога була більш ефективною. Як Долар і Прітчett (World Bank, 1998) вирішували, як судити про те, що є «хорошою» політикою та «хорошими» інститутами. Хороші інститути оцінювалися за показниками управління – силою верховенства закону; якості державної бюрократії та поширеності корупції. Добру політику оцінювали, вивчаючи те, що вважалося бажаними результатами: низька інфляція, невеликі фіскальні дисбаланси та відкриті торговельні режими.

Необхідно визначити невелику кількість основних підфункцій, які разом вважаються ефективним керівництвом системою охорони здоров'я, що призводить до кращих результатів.

В ідеалі підфункції повинні бути визначені таким чином, щоб уникнути будь-якого концептуального збігу між ними та щоб вони охоплювали всі аспекти управління.

Список використаних джерел

1. The World health report 2000: health systems: improving performance. World Health Organization 2000: 215.
2. World Bank. Assessing aid: what works, what doesn't, and why. New York, Oxford University Press, 1998.